

pod warunkiem że klauzule te są uzasadnione i okażą się proporcjonalne do założonego celu oraz zgodne z zasadą przejrzystości, czego sprawdzenie w świetle wskazówek zawartych w niniejszym wyroku należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 330 z 2.10.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Verden – Niemcy) – Torsten Hein / Albert Holzkamm GmbH & Co.

(Sprawa C-385/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Prawo do corocznego płatnego urlopu – Artykuł 7 ust. 1 – Przepis państwa członkowskiego pozwalający na uwzględnienie w drodze układu zbiorowego okresów pracy w obniżonym wymiarze czasu pracy w celu obliczenia wynagrodzenia wypłacanego za coroczny urlop wypoczynkowy – Skutki w czasie wyroków dokonujących wykładni)

(2019/C 65/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Arbeitsgericht Verden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Torsten Hein

Strona pozwana: Albert Holzkamm GmbH & Co.

Sentencja

- 1) Wykładni art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy oraz art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w celu obliczenia wynagrodzenia za coroczny płatny urlop pozwalają ustalić w drodze układu zbiorowego pracy, że uwzględnia się zmniejszenie wynagrodzenia wynikające z istnienia w okresie rozliczeniowym dni, w których z powodu pracy w obniżonym wymiarze czasu pracy nie świadczy się faktycznie pracy, w wyniku czego pracownik otrzymuje za okres minimalnego corocznego urlopu, z którego korzysta zgodnie z art. 7 ust. 1, wynagrodzenie za czas urlopu niższe od zwykłego wynagrodzenia, które otrzymuje w okresach pracy. Do sądu odsyłającego należy dokonanie w jak najszerszym możliwym zakresie wykładni przepisów krajowych w świetle brzmienia i celu dyrektywy 2003/88, tak aby wynagrodzenie za czas urlopu wypłacane pracownikom z tytułu minimalnego wymiaru urlopu, o którym mowa w art. 7 ust. 1, nie było niższe od średniego zwykłego wynagrodzenia otrzymywanego przez nich w okresach rzeczywistej pracy.
- 2) Nie ma potrzeby ograniczania skutków niniejszego wyroku w czasie, a wykładni prawa Unii należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się ono temu, by sądy krajowe chroniły na podstawie prawa krajowego uzasadnione oczekiwania pracodawców co do utrzymania orzecznictwa najwyższych sądów krajowych, które potwierdziło zgodność z prawem postanowień układu zbiorowego pracy w budownictwie dotyczących płatnego urlopu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 25.9.2017.